

HET BELANG VAN DE TAWHĪD

Shaykh dr. Ṣāliḥ b. Fawzān al-Fawzān

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle

Het kan zijn dat iemand zegt (en dit wordt ook gezegd):

‘Waarom hechten jullie altijd zoveel waarde aan Tawḥīd en spreken jullie er zo veel over? Dit terwijl jullie de actuele gebeurtenissen met betrekking tot de moslims niet behandelen, terwijl zij worden gedood en worden verdreven van het land en de landen van ongeloof hen overal vervolgen.’

**Het antwoord daarop is dat wij zeggen
– en bij Allah is het succes –:**

De Tawḥīd is het fundament waarop de Ḥanīfītische Religie¹ is gebouwd. Aandacht ervoor is aandacht voor het

¹ De Ḥanīfītische Religie (Al-Milla al-Ḥanīfiyya): De religie van de Ḥanīf en dat is Ibrāhīm عليه السلام. De Ḥanīf is degene die zich wendt tot Allah en zich afwendt van wat er naast Hem is. Dit is de Ḥanīf. Het is degene die zich wendt tot Allah met zijn hart, zijn handelingen, zijn intenties en zijn bedoelingen. Dit alles is voor Allah. En (de Ḥanīf is) degene die zich afwendt van wat er naast Hem is. De Religie van Ibrāhīm houdt in: ‘Dat je

fundament (van de Religie). Wanneer wij de Edele Qurʾān overpeinzen dan merken wij op dat de Qurʾān de Tawḥīd volledig heeft verduidelijkt. Er is zelfs geen Sūra in de Qurʾān behalve dat de Tawḥīd erin wordt behandeld, wordt verduidelijkt en het tegenovergestelde ervan wordt verboden.

Imam Ibn al-Qayyim – moge Allah hem genadig zijn – stelde vast dat de Qurʾān in zijn geheel gaat over de Tawḥīd. Het is ofwel een kennisgeving over Allah, Zijn Namen en Zijn Eigenschappen, en dit is at-Tawḥīd al-ʿIlmī (de Tawḥīd die betrekking heeft op kennis), met andere woorden Tawḥīd ar-Rubūbiyya (de Tawḥīd van de heerschappij), ofwel een bevel tot het aanbidden van Allah alleen zonder deelgenoten aan Hem toe te kennen en een verbod op Shirk. Dit is at-Tawḥīd al-ʿAmalī aṭ-Ṭalabī (de Tawḥīd die betrekking heeft op handeling en verzoek), met andere woorden Tawḥīd al-Ulūhiyya (de Tawḥīd van de aanbidding). Of het is een bevel tot het gehoorzamen van Allah, het gehoorzamen van Zijn Boodschapper ﷺ en een verbod op het ongehoorzaam zijn aan Allah en het ongehoorzaam zijn aan Zijn Boodschapper ﷺ. Dit behoort tot de rechten en aanvullingen van de Tawḥīd.

Of het is kennisgeving over de gelukzaligheid, het succes, de redding en de overwinning die Allah heeft voorbereid voor de

Allah alleen aanbidt, door de Religie zuiver (puur en oprecht) voor Hem te verrichten.’ Dit is al-Ḥanīfiyya. Zie: Ṣāliḥ b. Fawzān al-Fawzān, *Uitleg van de vier stelregels* (Antwerpen 2017) 43-44.

monotheïsten in deze wereld en in het hiernamaals, of een kennisgeving over de bestraffing die de afgodenaanbidders treft in deze wereld en in het hiernamaals, en de permanente bestraffing en het oneindige verblijf in de Hel dat is voorbereid voor hen. Dit heeft betrekking op degenen die de Tawḥīd verwezenlijken en degenen die de Tawḥīd verzaken.²

De Qurʾān draait dus in zijn geheel om de Tawḥīd. Als je de Mekkaanse Sūra's overpeinst dan merk je op dat het grootste gedeelte ervan betrekking heeft op de Tawḥīd. De Profeet ﷺ verbleef dertien jaar in Mekka om uit te nodigen naar de Tawḥīd en om de Shirk te verbieden. De meeste verplichtingen, zoals de Zakāt, het vasten, de bedevaart en dergelijke toegestane en verboden zaken en transacties werden pas na de emigratie naar Medina geopenbaard, behalve het gebed. Deze werd hem verplicht gesteld in Mekka in de nacht van de hemelvaart toen hij in de nacht reisde ﷺ. Maar dit gebeurde kort voor de emigratie.

Daarom hebben de meeste Mekkaanse Sūra's die vóór de emigratie geopenbaard werden aan de Profeet in het geheel betrekking op de zaken van de Tawḥīd. Dit duidt op het belang ervan. De (rest van de) verplichtingen werden pas geopenbaard nadat de Tawḥīd gevestigd was, diepgeworteld was in de zielen en de correcte geloofsovertuiging duidelijk was geworden. Dat is omdat de handelingen niet geldig zijn

² Zie: Ibn al-Qayyim, *Madārij as-Sālikīn* (3/468).

zonder de Tawhīd. Ze worden niet tot stand gebracht, behalve met de Tawhīd.

De Qurʾān heeft reeds verduidelijkt dat de boodschappers hun uitnodiging als eerste en vóór al het andere beginnen met het uitnodigen naar de Tawhīd. De Verhevene zei:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الصَّغُوتَ﴾

En voorzeker, Wij hebben naar iedere gemeenschap een Boodschapper gezonden (die verkondigde): ‘Aanbid Allah en vermijd de Ṭāghūt.’ [Sūra an-Naḥl (16): 36]

En de Verhevene zei:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا﴾

﴿فَاعْبُدُونِ﴾

En Wij hebben vóór jou (o Muhammad) geen boodschapper gestuurd, of Wij openbaarden aan hem dat er geen aanbedene is met recht op aanbidding behalve Ik (Allah). Aanbid Mij daarom. [Sūra al-Anbiyāʾ (21): 25]

En elke profeet zei tegen zijn volk:

﴿يَقُومُوا أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ﴾

O mijn volk! Aanbid Allah. Jullie hebben geen andere god dan Hem. [Sūra al-Aʿrāf (7): 59]

Het beginnen met de Tawḥīd is dus de aangelegenheid van de boodschappers.

Zo ook de uitnodigers en hervormers die de boodschappers volgen. Zij hechten als eerste belang aan de Tawḥīd. Elke uitnodiging die niet gebaseerd is op de Tawḥīd is een mislukte uitnodiging. Diens doeleinden worden niet verwezenlijkt en het geeft geen resultaat. Elke uitnodiging die de Tawḥīd marginaliseert en er geen belang aan hecht, is een verloren uitnodiging wat resultaten betreft. Dit is iets dat zichtbaar en bekend is.

Elke uitnodiging die de Tawḥīd centraal stelt zal welslagen – met de permissie van Allah –, zal vruchtbaar zijn en profijtvol voor de samenleving, zoals bekend is vanuit de geschiedenis.

Wij verwaarlozen de kwesties van de moslims niet. We hechten er wel degelijk belang aan. We steunen hen en we trachten om hun lijden te stoppen op elke manier. Het is niet makkelijk voor ons (om te zien) dat de moslims worden gedood en verdreven, maar het hechten van belang aan deze kwesties betekent niet dat wij krokodillentranen moet

gaan huilen, en de wereld vullen met woorden en schrijfwerken, geschreeuw en gejank. Want dit helpt niks.

De juiste oplossing voor de kwesties van de moslims is echter dat we eerst gaan zoeken naar de oorzaken die gezorgd hebben voor deze bestraffingen die de moslims overkomen en die hun vijanden de dominantie hebben gegeven over hen.

Wat is de oorzaak voor de dominantie van de vijanden over de moslims?

Als we kijken naar de Islamitische wereld, dan zien wij bij de meesten die zichzelf toeschrijven aan de Islam dat zij zich niet vasthouden aan de Islam, behalve degenen waar Allah genade mee heeft. Zij (d.w.z. de meesten) zijn slechts moslims in naam. De geloofsovertuiging is bij de meesten van hen zoek. Zij aanbidden een ander dan Allah. Zij hechten zich aan de Awliyā° en de vromen, de graven en graftombes. Zij verrichten het gebed niet, geven de Zakāt niet, vasten niet en doen niet datgene wat Allah hen verplicht heeft gesteld. Hieronder valt ook het voorbereiden van de krijgsmacht om de ongelovigen te bestrijden!! Dit is de toestand van velen die zichzelf toeschrijven aan de Islam. Zij hebben hun Religie verzuimd, dus Allah ﷻ heeft hen verlaten.

De belangrijkste oorzaak die hen in deze bestraffingen heeft doen vallen is hun verwaarlozing van de Tawhīd en het feit

dat zij in grote Shirk zijn vervallen. Zij verbieden het niet, noch keuren zij het af! Degene onder hen die het niet verricht, die keurt het ook niet af. Integendeel, hij beschouwt het niet eens als Shirk. [...] Dit zijn de belangrijkste oorzaken waardoor de moslims in deze bestraffingen zijn gevallen.

Als zij zouden vasthouden aan hun Religie, hun Tawhīd en hun °Aqīda zouden baseren op het Boek (van Allah) en de Sunna (van de Boodschapper van Allah ﷺ), en zich allen vast zouden houden aan het Touw van Allah en zich niet zouden opsplitsen, dan zou hen dit niet overkomen. Allah, de Verhevene, zei:

﴿وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾ الَّذِينَ إِذْ مَكَتَلَهُمْ فِي
الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ
وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٤١﴾﴾

En Allah helpt zeker degene die Hem helpt. Voorwaar, Allah is zeker Sterk, Almachtig. (Zij zijn) degenen die, als Wij hen op aarde vestigen, het gebed verrichten en de Zakāt betalen, het goede gebieden en het slechte verbieden. En aan Allah behoort (de bepaling van) het einde van (alle) zaken. [Sūra al-Ḥajj (22): 40-41]

Hij verduidelijkte dat er geen hulp plaatsvindt voor de moslims behalve met de pilaren die Allah vermeldde: het

verrichten van het gebed, het betalen van de Zakāt, het gebieden van het goede en het verbieden van het slechte.

Waar zijn deze zaken aanwezig bij de moslims vandaag de dag? Waar is het gebed bij de meesten die Islam claimen?!

De Verhevene zei:

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي
الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى
لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن
كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥٥﴾﴾

Allah heeft degenen onder jullie die geloven en goede daden verrichten beloofd dat Hij hen zeker als opvolgers (d.w.z. leiders) zal aanstellen op aarde, zoals Hij degenen vóór hen als opvolgers aanstelde. En dat Hij voor hen hun Religie, die Hij voor hen heeft gekozen, zeker (op aarde) zal vestigen. En dat Hij daarna hun (gevoel van) angst zeker zal omzetten in een (gevoel van) veiligheid. [Sūra an-Nūr (24): 55]

Maar waar is de voorwaarde voor deze belofte?

﴿لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا﴾

Zij aanbidden Mij zonder iets als deelgenoten aan Mij toe te kennen. [Sūra an-Nūr (24): 55]

Hij verduidelijkte dus dat deze opvolging en deze consolidatie niet wordt verwezenlijkt behalve door de voorwaarde die Hij vermeldde te verwezenlijken en dat is het aanbidden van Hem alleen zonder deelgenoten aan Hem toe te kennen. Dit is de Tawhīd. Deze nobele beloften zullen dus alleen plaatsvinden voor degenen die de Tawhīd verwezenlijken, door het aanbidden van Allah alleen zonder deelgenoten aan Hem toe te kennen. Onder het aanbidden van Allah valt het gebed, het vasten, de Zakāt, de bedevaart en alle handelingen van gehoorzaamheid.

De Verhevene zei niet alleen: ‘Zij aanbidden Mij.’ Integendeel, Hij vervolgde dat door te zeggen:

﴿لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا﴾

Zonder iets als deelgenoten aan Mij toe te kennen. [Sūra an-Nūr (24): 55]

Want de aanbidding baat niet wanneer er Shirk aanwezig is. Het is noodzakelijk om elke vorm van Shirk te vermijden, welke gedaante het ook aanneemt, welke naam het ook heeft. Shirk houdt in: ‘Het verrichten van iets van de aanbidding voor een ander dan Allah ﷻ.’

Dit is de oorzaak voor de redding, de veiligheid, de overwinning en de consolidatie op aarde: de correctheid van de geloofsovertuiging en de correctheid van de handeling. Zonder dat zullen de bestraffingen en de catastrofes wellicht degenen overkomen die tekortschieten in het vervullen van deze voorwaarde die Allah heeft vermeld. De oorzaak van deze dominantie van de vijanden is het feit dat de moslims deze voorwaarde hebben verwaarloosd, nalatig zijn in hun geloofsovertuiging en hun religie en genoeg nemen met slechts de benaming van de Islam.

Bron: Ṣāliḥ b. Fawzān al-Fawzān, *Durūs min al-Qurʾān al-Karīm* (Riyad 1421 AH) 5-11.

Vertaling: drs. Abū Junayd ʿĪsā al-Hūlandī